

De overval

Maren Stoffels

Blink

De overval

Maren Stoffels

©Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode Blink Nederlands (PLOT26), uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Gemaskerde overval op speelgoedwinkel

Gisteravond vond in de speelgoedwinkel aan de Zijlweg een gemaskerde overval plaats. Op het moment dat de twee overvallers de winkel binnendrongen, was alleen de 17-jarige Claire aanwezig. Het was haar eerste werkdag en de manager van het filiaal verklaart dat hij eerder weg moest die koopavond vanwege

een noodgeval in de familie. Claire zou de winkel afsluiten, maar toen zij dit wilde doen, drongen de gemaskerde overvallers de winkel binnen. Zij droegen een vuurwapen, te weten een Glock 42. Omwonenden hoorden rond de klok van 21:30 een schot

16:00 KOBE

'Als we het doen, doen we het goed.' Jason kijkt me aan. 'Begrepen?' Ik kijk naar de plastic krat, die ondersteboven voor me staat. Mijn vader vervoerde deze week de boodschappen er nog in, maar nu ligt er een Glock 42 op. Het zwarte pistool glimt in het tl-licht van onze schuur.

'We gaan niet voor een paar tientjes onze vrijheid riskeren,' zegt Jason. 'We moeten zo veel mogelijk buitmaken.'

Ik knik. Bij het idee wat we gaan doen, schiet mijn hartslag opnieuw omhoog. Toen Jason en ik online zochten naar wapens, dachten we dat we niet verder zouden komen dan een scherp mes of een taser. Maar een pistool?!

Ik dacht dat zulke dingen alleen in Amerika konden. Toch lag het pistool binnen een week op Jasons deurmat ...

Bij het zien van het zwarte metaal gebeurden er twee dingen tegelijk: ik was doodsbang en ontzettend opgewonden.

Ergens wilde ik niets liever dan het ding gebruiken.

Hoe zou het voelen als je een kogel afvuurt?

Machtig waarschijnlijk, alsof je de hele wereld aankan.

En dat is precies wat ik voel nu ik aan vanavond denk. De wereld ligt aan onze voeten, alles is mogelijk.

Met het geld dat we buitmaken, kunnen Jason en ik deze zomer op vakantie. En dan niet drie weken naar Frankrijk, zoals mijn vader van plan is, maar een vliegvakantie naar Bali.

Tegen onze ouders zeggen we dat we in Nederland naar een jongerencamping gaan, maar in werkelijkheid ...

Ik zie mezelf al liggen onder de palmbomen, aan een hagelwit strand.

Toen ik Jason het plan vertelde, keek hij me aan alsof ik Einstein zelf was. Hij vond het *briljant*.

We halen een tweede croissantje uit de zak, die naast de Glock ligt. Jason en ik zijn verslaafd aan de kaasbroodjes van de luxe bakkerij even verderop. We halen er elke donderdagmiddag vier na schooltijd. Zelfs nu we allebei op een andere school zitten blijft onze croissantjestrategie overeind. De vrouw van de bakkerij herkent ons intussen en vanmiddag kregen we ze zelfs gratis mee.

'Durf je te schieten?' Jason neemt ook een hap van zijn croissant en kijkt me opnieuw aan. 'Als het erop aankomt?'

'Natuurlijk,' zeg ik. We hebben niet durven oefenen, want stel je voor dat iemand de schoten had gehoord ... Dat had het hele plan kunnen verpesten! Maar als het moet, schiet ik. Honderd procent. Of vijftienentwintig. Als ik naar het wapen kijk, voel ik een klein restje angst.

'Kobe!' Mijn vaders stem, die altijd klinkt alsof hij haast heeft, schalt door onze achtertuin.

'Ik ben hier,' roep ik terug en ik slik mijn hap door.

Jason kan nog net het pistool onder zijn broekband proppen en zijn shirt eroverheen doen, voordat mijn vader de schuur binnenkomt.

'Waarom zitten jullie hier?'

Omdat we zo een overval gaan plegen, pa.

'Het is hier lekker rustig,' zeg ik alleen maar.

'Je moet aan je huiswerk, Kobe. Maandag begint je toetsweek, als je niet genoeg studeert haal je het niet.'

Zelfs dit niet ...

Dat zegt mijn vader er niet achteraan, maar ik weet dat het zo is. Toen ik van het vwo naar het vmbo ging en zelfs van school moest wisselen, dacht ik dat mijn vader een hartaanval zou krijgen.

Mijn broers hebben allebei gymnasium met glans gehaald. Ik heb soms het idee dat ik uit een ander nest kom.

'Ja, ja,' zeg ik. 'Ik ga zo leren.'

Mijn vader zucht. 'Echt hoor, Kobe. Je moet voor Nederlands minstens een zeven halen, anders ...'

'Ik ga toch leren!'

'Hé, die toon accepteer ik niet!' Mijn vader recht zijn rug. Dan kijkt hij naar Jason. 'Jij hebt je toetsweek al gehad hoorde ik van je moeder. Alleen maar achten?'

Jason knikt. Dat er zelfs twee negens tussen zaten, zegt hij gelukkig niet.

'Heel goed.' Hij kijkt weer naar mij. 'Daar kun je een voorbeeld aan nemen, jongen.'

'Pa ...' Ik krimp in elkaar.

'Ik ga al.' Mijn vader knikt naar Jason. 'Doe de groetjes thuis.'

'Doe ik.'

Mijn vader trekt de schuurdeur achter zich dicht.

Waarom kan hij zich niet een beetje inhouden? Jason ziet me kijken en stoot me aan. 'Hé, laat je niet opfokken door hem, hè? Je bent oké zoals je bent.' Ik knik afwezig.

'Als je dom zou zijn, kon je nooit zo'n briljant plan bedenken!' Jason haalt de Glock onder zijn broeksband vandaan en steekt me het wapen toe. 'Hier, voor jou.'

Als ik het wapen aanpak voelt het zwaar aan in mijn hand, de loop glinstert me tegemoet.

Ik kijk Jason verbaast aan. We hadden erom getost wie het wapen bij zich mocht houden en hij had gewonnen. En nu geeft hij het alsnog aan mij?

'Ik gun het je.' Jason kijkt even naar de deur en ik weet dat hij hetzelfde denkt over mijn vader als ik.

Hoe zou mijn pa reageren als hij hoort dat zijn zoon een overval heeft gepleegd?

Ik stel me zijn gezicht voor, zoals hij ook keek toen hij op school moest komen omdat ik werd weggestuurd.

De teleurstelling brak zijn gezicht gewoon doormidden en elke keer als ik mijn vader zie, zie ik die barst ook.

Hij vindt me dom, een verliezer.

Maar als ik straks op een prachtig strand lig met een cocktail in mijn hand en hij op een regenachtige camping in Frankrijk staat, wie is er dan de loser?

19:00 CLAIRE

'Je doet het goed.' De manager komt bij me achter de kassa staan.

'O, echt? Bedankt.'

'De klanten zijn tevreden over je, dat kan ik zien.' Roelof wijst op de kassa. 'En je hebt het systeem snel door. De meeste nieuwelingen doen er langer over.'

'Ik werk ook bij mijn moeder in de zaak, hè,' zeg ik. 'Kassa's en ik gaan goed samen.'

'Ik ben in ieder geval blij met je. Ik ben je moeder een grote bos bloemen verschuldigd.'

'Doe maar niet, ze is ongelooflijk allergisch voor bloemen.' Ik lach. 'Maar je kunt haar wel chocolade geven. Bonbons zijn haar favoriet.'

'Bonbons, ik ga het onthouden.' Roelofs telefoon gaat af en hij excuseert zich.

'Deze moet ik even nemen.'

Op dat moment gaat de bel van de winkel en komt er een jongen binnenlopen. Hij is lang en loopt een beetje gebogen. Zijn ogen schieten van links naar rechts, alsof hij een drukke weg oversteekt en even heb ik het gevoel dat ik hem eerder heb gezien.

Maar waar?

Dan loopt hij recht op mij af.

'Hebben jullie ook de nieuwste PlayStation?'

19:05 KOBE

Het meisje knikt. 'Die staan achter in de winkel, maar wel achter glas. Moet ik even met u meelopen?'

U? Hoe oud denkt ze dat ik ben?

'Graag,' zeg ik. Ik volg met mijn ogen haar handen, die een klein sleuteltje uit de kassa halen en dan ga ik achter haar aan. We kruisen de paden met plastic boerderijdieren, gezelschapspellen en Lego.

Lego.

Dat moeten we ook meenemen straks.

De nutteloze plastic steentjes leveren samen een klein fortuin op. Zeker de *special editions*, die bovenin staan.

Bij de glazen vitrine staat het meisje stil. 'Dit is de nieuwste.'

Ze heeft een licht Frans accent, dat ik stiekem erg schattig vind klinken. Ik kijk naar de spelcomputer achter glas.

Die hebben Jason en ik weken geleden al gezien toen we onze voorbereidingen startten, maar ik doe net of ik hem voor het eerst bewonder.

'Hoe duur is hij hier?'

Het meisje wijst op het kaartje. '550.'

'Aha. En hebben jullie er meer op voorraad? Mijn beste vriend wil er ook eentje.'

Ik moet weten of we er straks meerdere kunnen meejatten ...

'Ja, hebben we, maar die staan achter.'

'Dat is fijn,' zeg ik en hetzelfde onoverwinnelijke gevoel van de Glock komt terug. De wereld ligt aan mijn voeten, maar dit meisje heeft nog geen idee.

'Dan komen we later terug.'

'Er stond een meisje achter de kassa,' zeg ik. 'Onze leeftijd, denk ik. Iets jonger misschien.'

'En verder? Was die man er niet?'

'Niet gezien.'

'Maar die gast is er altijd.' Jason frons zijn wenkbrauwen en kijkt naar de speelgoedwinkel.

Op dat moment gaat de deur van de winkel open en komt er een man naar buiten.

'Daar is hij!' Jason schiet recht op het bankje. 'Wat de fok gaat hij nou doen?'

'Dit is perfect, Koob.' Jasons ogen fonkelen. 'Dat meisje is straks vast alleen ...'

Het lijkt erop dat Jason gelijk krijgt, want de eigenaar springt in zijn auto en rijdt weg.

21:03 CLAIRE

'Tot ziens, fijne avond!'

Ik houd de deur open voor de laatste klanten, die tevreden richting huis gaan. Het oudere echtpaar kocht een grote Legodoos voor hun kleinzoon en ze knikken me vriendelijk gedag.

Ik kijk ze even na en trek de deur dan dicht.

Mijn eerste werkdag zit erop, een gedeelte zelfs zonder Roelof. Hij werd gebeld door het ziekenhuis. Bij de operatie van zijn man waren er complicaties opgetreden.

Hij wilde de winkel sluiten, maar ik bood aan de zaak zonder hem te sluiten.

Omdat Roelof mijn moeder kent, durfde hij dit kennelijk aan mij toe te vertrouwen.

Ik draai het bordje van de voordeur om naar GESLOTEN, maar op dat moment wordt er op de deur getikt.

Nog voordat ik kan opkijken, wordt hij ruw opgeduwd en een figuur met een bivakmuts op dwingt me een paar passen achteruit te doen. Hij heeft twee sporttassen bij zich, die hij op de grond laat vallen.

Mijn adem stokt, het is net of ik ter plekke bevries.

Wat komt hij doen?

Maar dan komt er nóg iemand binnen, die onmiddellijk richting de camera loopt, die aan het plafond hangt.

Ik zie dat hij een rol tape bij zich heeft en daar een stuk vanaf scheurt. Hij plakt de lens af en doet hetzelfde met de andere camera's.

Ik wil gillen, maar mijn stem doet het niet meer. Ik kan alleen maar roerloos toekijken hoe de twee figuren de winkel overnemen.

'Deur op slot,' sist de overvaller tegen me. 'Nu.'

Ik kijk naar de voordeur, waar ik het bordje al had omgedraaid. Waarom was ik niet sneller? Dan had ik de deur al dicht gehad en konden ze niet naar binnen!

'Hoor je me wel?' De overvaller doet een stap naar voren.

'Ja ...' Ik knik snel. 'Ja ...'

Met trillende handen pak ik de sleutelbos uit mijn broekzak. Roelof heeft me uitgelegd welke sleutel waarvoor was, maar opeens weet ik het niet meer.

Was het die met de ronde of vierkante kop?

'Schiet op!' De overvaller komt achter me staan, maar daardoor blokkeren mijn hersens helemaal ...

'Ik ... Ik weet het niet meer.' De eerste sleutel past niet, de tweede ook niet.

'Ik zei: opschieten!'

Even flitst mijn moeder voorbij, die nu op mij wacht met thee en haar beroemde zandkoekjes. Dat had ze tenminste beloofd.

Wanneer zal ze doorhebben dat er iets niet klopt?

Kan ik het tot zo lang rekken?

De sleutel met de ronde kop past wel, maar zodra ik de deur op slot draai, voel ik dat het een verkeerde beslissing is.

Nu kan ik helemaal niet meer weg, ik ben letterlijk aan deze twee figuren overgeleverd.

'De sleutel.' De overvaller wenkt met zijn hand. 'Geef aan mij.'

21:08 KOBE

De handen van het meisje trillen als een bezetene als ze de sleutel van de ring peutert.

Het lukt haar niet, de sleutelbos valt zelfs op de grond.

Waarom gaat alles zo vervloekte langzaam?

We moeten hier zo snel mogelijk weg, dat heeft Jason wel honderd keer herhaald.

Het gaat allemaal om de drie B's: binnendringen, buitmaken, buitenkomen.

'Schiet op!' snauw ik voor de zoveelste keer naar haar. Mijn medelijden wordt overschaduwd door paniek.

Het meisje heeft eindelijk de sleutel van de ring en ik prop hem in mijn broekzak. Mijn hand glijdt even langs de Glock en ik twijfel of ik hem tevoorschijn zal halen.

Volgens Jason moest ik het alleen doen als het écht niet anders kon.

'De kassa,' zeg ik. 'Openmaken.'

Heel even blijft haar blik op die van mij hangen, alsof ze door de stof heen hoopt te kunnen kijken.

21:10 CLAIRE

Ik ken hem.

Of nee: ik *herken* hem.

Het is de jongen van vanmiddag, de jongen die naar de nieuwste spelcomputer vroeg voor hem en zijn beste vriend.

Ze zouden later terugkomen had hij gezegd.

Dit zijn ze.

'De kassa,' dringt de jongen aan. Ik denk aan zijn schichtige ogen, die ook nu heen en weer schieten achter zijn bivakmuts.

Mijn hersens kraken. Wat moet ik doen? Het spelletje meespelen en doen alsof ik ze niet ken? Of moet ik hem voor zijn voeten gooien dat hij allang op beeld staat en dat camera's afplakken geen zin had?

Ik loop vooruit naar de kassa, waar ik de juiste code intoets. De lade springt open en de jongen grist al het papiergeld eruit. Hij propt het in de zakken van zijn donkere vest en dan pakt hij het sleuteltje.

Het sleuteltje van de vitrine ...

Hij heeft vanmiddag natuurlijk al mijn stappen gevolgd.

'Hier,' hoor ik hem roepen en hij gooit het sleuteltje naar zijn handlanger.

Wie zijn het?

En vooral: waar heb ik ze toch eerder gezien?
'De vitrine,' zegt hij erachteraan. 'Alles meenemen.'
De andere overvaller knikt.
'En dan gaan wij naar achteren ...' De jongen richt zich weer tot mij.
Het magazijn!
Ik herinner me zijn vraag van vanmiddag.
En hebben jullie er meer op voorraad?
Ja, hebben we, had ik gezegd. Maar die staan achter.
Hoe kon ik zo ongelooflijk stom zijn?
Maar het leek een oprechte vraag, ik zocht er niets achter ...
Mijn ogen schieten naar de ingang, waar nog altijd geen beweging te zien is.
De meeste winkeliers zijn al richting huis, de koopavond is afgelopen.
Roelof zal straks misschien nog wel appen om te vragen of alles goed is
gegaan, maar hij komt nu écht niet meer kijken. Hij heeft wel andere dingen
aan zijn hoofd.
Maar dan denk ik aan de rode knop, onder de toonbank. Als ik die weet in te
drukken ...
Mijn hand glijdt onopvallend langs het hout, nog een paar centimeter. Nog vijf,
nog vier, nog drie ...
'Hé, wat denk jij te gaan doen?' De stem van de jongen klinkt plotseling hard
en dichtbij. Hij volgt mijn blik naar beneden en ziet de rode knop.
'Je denkt dat je slim bent, hè?' Er flinkert iets in zijn ogen en in één beweging
haalt hij iets onder zijn trui vandaan.

21:14 KOBE

De ogen van het meisje worden groot als ze in de loop van mijn Glock kijkt.
Nu heb ik haar.
'Je denkt dat je slim bent, hè?' herhaal ik.
'Nee ... Nee, echt niet.'
'En je denkt dat ik dom ben, hè?' Mijn bloed bruist, mijn handen trillen. Denkt
ze nou écht dat ze mij de baas is?
'Nee, helemaal niet, ik ...'
'Naar achteren,' sis ik en ik zwaai met de loop.
Met het pistool in mijn hand dwing ik haar te lopen, langs de rijen met
speelgoed. Onderweg stop ik een klein plastic varkentje in mijn broekzak. Een
souvenir aan vanavond. We zullen alles verkopen, maar dit ding bewaar ik. Als
reminder dat ik alles kan bereiken, als ik maar durf.
'Wat ...,' begint Jason als hij mij met de Glock ziet.
'Ze wilde hulp vragen,' zeg ik alleen maar.
Jason vloekt. Ik weet dat hij het pistool liever niet wilde gebruiken, maar ik
moest wel. Dit meisje moet niet denken dat ze een kans maakt. Wij hebben de
touwtjes in handen, zij niet.

Jason grist de demo's van alle spelcomputers van de planken. Er staat ook een verzameling zeldzame poppetjes, die per stuk alleen al tientallen euro's waard zijn. Jason propt ze allemaal in de sporttas.

'Code invoeren,' zeg ik tegen het meisje.

'Die ... Die weet ik niet.'

'Bullshit!'

'Nee, echt, ik ...'

Denkt ze nou echt dat ik hier intrap?

Ik zet de loop tegen haar hoofd. 'Nu.'

21:16 CLAIRE

De loop prikt tegen mijn hoofd en mijn adem stukt. Het is net of ik de kogel al kan voelen, die de baan door mijn hoofd aflegt. In slowmotion, langs mijn hersens, via de voorkant weer naar buiten.

Hoe zal het voelen?

Of gaat het zo snel dat je het niet eens voelt?

'Nu.' De jongen prikt nog harder.

'Het is ... Het is mijn eerste dag. Ik weet de code écht niet!'

'Dan verzin je wat!'

'Wat is er?' De ander komt erbij staan. 'Doet ze moeilijk?'

'Ze weet de code niet.'

'Bullshit!' De jongen kijkt me dreigend aan. 'Je toets die code nú in.'

'Ik kan ...' Ik denk aan Roelof. 'Ik kan mijn baas bellen?'

Er valt een stilte. Dan trekt de jongen van vanmiddag zijn vriend een meter opzij en ik hoor ze overleggen. Ze praten net niet hard genoeg, maar ik hoor de woorden *vertrouwen* en *fake*.

'Goed,' zegt de jongen van vanmiddag dan. 'Maar ik houd je onder schot. Bij de eerste de beste verkeerde actie, schiet ik je dood.'

21:18 KOBE

Dit duurt allemaal veel te lang ...

Ik hoor de telefoon eindeloos overgaan, maar dan wordt er eindelijk opgenomen.

'Ja?' klinkt het.

'Roelof, met Claire. Er is een ... probleem met de code.'

Claire. Die naam heb ik laatst ergens gehoord. Maar waar?

Ik kijk even naar het meisje, maar kan me niet herinneren dat ik haar eerder heb gezien.

'Welke code?'

'Die van het magazijn, ik ben hem vergeten.'

'Meen je dat nou?'

Ik druk de loop steviger tegen Claire's hoofd. Wat als ze nu om hulp roept?

Durf je te schieten? Als het erop aankomt?

'1608,' zegt Roelof. 'Verder alles oké?'

'Bon bon,' zegt Claire op z'n Frans en dan verbreekt ze de verbinding.

21:20 CLAIRE

Heeft hij het begrepen?

21:21 KOBE

Ik toets als een razende de viercijferige code in en sluit af met een hekje. Het lampje gaat op groen en de deur zwaait open.

Als Jason het licht aanklikt, maakt mijn hart een sprongetje.

Dit is geen magazijn.

Dit is het Walhalla.

Overal staan dozen vol met spelcomputers en de nieuwste games ...

De vakantie in Bali ligt voor het grijpen. Letterlijk!

'Buitmaken,' zeg ik tegen Jason, die van alles in de tweede sporttas propt.

Het gaat snel, ik hoop maar dat alle spullen heel overkomen en dat er genoeg ruimte is voor al het moois dat hier ligt. Misschien kunnen we nog wat dozen los meenemen?

Ik kijk naar Claire, die nerveus de voordeur in de gaten houdt. Denkt ze nou écht dat iemand haar komt helpen? Er hangt een bordje met GESLOTEN op de deur en die baas van haar had zo te horen niets in de gaten.

Toch?

'Buitenkomen,' zegt Jason. Het is het teken dat we klaar zijn. Ik dwing het meisje terug naar voren en zet haar een eindje bij de kassa vandaan.

'Hier blijven staan, tot dertig tellen en dan mag je pas bewegen. Beweeg je eerder, schiet ik alsnog.'

Claire knikt, maar ik twijfel of ze me goed heeft gehoord. Ze komt doodsbang over, ik voel opnieuw een steek van medelijden.

Zou dit écht haar eerste dag zijn? Dat is echt *fucked up* ... Moet ik nog iets zeggen? Sorry, of zo?

Maar dan pak ik een van de sporttassen over van Jason en loop terug naar de deur.

Hoe lang zijn we binnen geweest? Volgens mij nog geen twintig minuten ... Dit was echt de perfecte overval.

Niet slecht voor een loser toch, pap?

Ik pak de sleutel die ik van Claire kreeg uit mijn broekzak. Nog even en we staan weer op straat. Met de scooter van Jason zijn we in een oogwenk weg.

Nog voordat de politie arriveert, kunnen we de stad al uit zijn.

Dit is perfect.

Ik steek de sleutel met de vierkante kop in het sleutelgat en draai.

Er gebeurt niets.

Ik probeer het nog een keer, maar het besef druppelt langzaam mijn brein binnen.

Dit is de verkeerde sleutel!

Met een ruk draai ik me om, maar dan zie ik het: het meisje is weg.

21:28 CLAIRE

'Waar ben je?!'

Er klinkt gescheld, snelle voetstappen, er valt iets om.

'Geef de goede sleutel!'

Ik duik nog meer ineen. Wanneer ontdekken ze me? Hoeveel tijd heb ik nog?

Mijn ademhaling piept, ik probeer hem in te houden, maar het lukt niet.

Ik maak me nog kleiner, maar de grote teddybeer is vast niet groot genoeg ...

'Jij vieze, vuile, k...'

'Ssst!' De jongen met de schichtige ogen klinkt heel dichtbij. 'Volgens mij hoor ik haar ...'

Als ze me vinden, ga ik eraan.

Ik denk opnieuw aan mijn moeder. Ze maakt zich intussen vast zorgen.

Waarom heeft Roelof niemand ingeschakeld? Hij moet toch hebben begrepen wat ik bedoelde?

'Hoor dan! Die ademhaling!'

Ik sla mijn hand voor mijn mond en duik nog verder achter de beer. Waarom heb ik hen de verkeerde sleutel gegeven? Dacht ik soms dat ik een of andere superheld was?

Ik wilde hen afremmen, maar toch niet met gevaar voor eigen leven?!

'Daar is ze!' Met een flinke ruk vliegt mijn enige bescherming de lucht in. Ik kijk naar de jongen, die de beer aan zijn oor omhoog houdt.

Ik ben erbij.

Dit was het.

Mijn eerste werkdag werd mijn laatste.

Maar dan klinkt er glasgerinkel, gevolgd door harde stemmen.

'Op de grond, nu!'

21:31 KOBE

'Wapen laten vallen, op de grond, nu!'

Politie?

Ik draai me met een ruk om, met de beer nog in mijn handen.

'Wapen neer!'

Wapen? Ik laat de beer vallen.

'Wapen neer!'

Waarom zeiken ze zo over die beer? Hij ligt toch al op de grond?

Maar dan ineens klinkt er een schot, gevolgd door een harde schreeuw, volgens mij is dat Jason.

Is hij geraakt?

Maar dan ga ik zelf neer.

21:32 CLAIRE

De jongen met de schichtige ogen gaat neer.

Het gaat zo snel dat ik eerst niet snap wat er gebeurt. Ik denk zelfs dat ik ben geraakt, maar de pijn blijft uit.

Bij de jongen ontstaat er een plas bloed onder zijn been.

'Kobe! Kobe!' De andere jongen blijft zijn naam maar roepen, zelfs als hij door een agent wordt overmeesterd.

Kobe ...

Ineens weet ik waar ik die jongen van ken. Hij is een vaste klant bij de bakker. Mam heeft het wel eens over ze gehad, ik heb ze ook vaak geholpen en toen heb ik die naam een keer gehoord. Ik weet nog dat ik dacht: wie heet er nou Kobe? Ik had die naam nooit eerder gehoord.

Kobe is een van de twee jongens die elke week kaascroissantjes komt halen. Is hij degene onder de bivakmuts?

21:33 KOBE

De beer.

Ik liet de fokking beer vallen.

Was ik de Glock in mijn andere hand soms vergeten?

'Je bent geraakt door een van ons,' hoor ik een agent zeggen. 'Er is een ambulance onderweg, maar het is niet levensbedreigend.'

Niet levensbedreigend?

'Vertel het alsjeblieft niet aan mijn vader,' zeg ik zachtjes.

'Ik zou maar een goede advocaat regelen, jongen. Voor een gewapende overval kom je er niet vanaf met een taakstraf.'

Ik doe heel even mijn ogen open, de agent wordt omhuld door het tl-licht van de winkel.

We waren zo dichtbij. Bali, voor het grijpen. We hadden alles uitgedacht, waar is het misgegaan?

Hoe kan de politie nou ineens ter plaatse zijn gekomen?

Wat zagen we over het hoofd?

EERDER DIE AVOND

19:10 CLAIRE

'Alles goed?' vraag ik als Roelof terugkomt uit zijn kantoor. De jongen met de schichtige ogen is net de winkel uit.

Roelof schudt zijn hoofd. 'Er zijn complicaties opgetreden. Niet heel ernstig gelukkig, maar ik wil wel naar Harm-Jan toe. Ik gooi de winkel eerder dicht.'

'Ga maar,' zeg ik. 'Ik sluit wel af.'

'Jij?' Roelof schudt zijn hoofd. 'Geen denken aan, op je eerste dag!'
'Ik heb ervaring met winkels,' zeg ik. 'Ik sluit al een jaar de bakkerij zelf af. Ga nou maar.'
'Zeker?' Roelof twijfelt, maar ik zie dat hij het stiekem een fijn aanbod vindt.
'Zeker.'
'Je weet de code van het magazijn?'
'1608,' zeg ik.
'En als er iets misgaat?'
'Dan druk ik op de knop.' Ik wijs op de knop onder de kassa. 'Of ik bel je op en gebruik het codewoord.'
Roelof glimlacht. 'En dat is ...?'
Ik denk aan mijn moeder, die me zo trots uitzwaaide vanmiddag. Ze is ongelooflijk allergisch voor bloemen, maar met chocolade maak je haar altijd gelukkig. Ze is en blijft een banketbakker.
Ik glimlach ook. 'Bonbon.'

en belden massaal de politie, maar die was toen al ter plaatse. Het schot kwam uit een dienstwapen, dat afgevuurd werd omdat de 16-jarige Kobe K. zijn vuurwapen niet neerlegde toen hem dat gevraagd werd. De jongen werd met een flinke beenwond afgevoerd naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, maar maakt het intussen goed.

De 16-jarige Kobe K. en zijn beste vriend Jason van de S. (17) planden de overval al een paar weken geleden en waren van plan om onder andere meerdere spelcomputers buit te maken en de kassa leeg te roven. Via een omweg wisten zij aan

een Glock 42 te komen. Beide minderjarige jongens worden vervolgd voor een overval, wapenbezit en bedreiging. Binnenkort vindt de rechtszitting plaats.

De 17-jarige Claire, die op dat moment in de winkel aanwezig was, wist via een slimme truc haar baas in te lichten dat zij in gevaar was. Volgens winkeleigenaar Roelof is er niets beschadigd en is hij apetrots op zijn personeelslid. 'Claire heeft goede hulp gekregen om dit voorval te verwerken. Ze heeft al aangegeven dat ze over een tijdje gewoon weer bij me wil komen werken.'